

vi sist träffats. Både han och sonen hade sina vasshyddor i Tjara nära Jangi-köl och levde på fisk, änder, vildgäss och deras ägg. Deras trakt hade ett par gånger under det nu pågående kriget blivit plundrad av tunganer, som tagit ett par hästar och några får från dem.

Vid Jangi-köl hade jag haft mitt ståndläger på vintern 1899—1900. Tarim, i vars istäcke färjan låg fastfrusen, hade då varit en mäktig och samlad flod och genom dess bädd strömmade allt avloppsvatten från hela Östturkistan utom Kontje-daria, som gick sin egen väg och först längre ned blandade sig med huvudfloden. Nu återstod endast en försvinnande obetydlighet av vattnet i den gamla bädden och icke en droppe nådde ned till sjön Kara-koschun, på vilken jag åren 1896, 1900 och 1901 gjort långa kanotfärder. Där denna sjö, upptäckt av Prschevalskij 1876—77, haft sin bädd, var landet på väg att förvandlas till fullständig öken. Själva sjön hade år 1921 vandrat norr ut och det var till denna nya sjö, den efter halvtannat årtusende återuppståndna historiska sjön Lop-nor vi nu voro på väg! En säkrare vägvisare kunde inte tänkas än det vattendrag på vars yta vi drevo allt längre och längre mot öster.

Men nu kunde vi icke dröja längre. Solen var på väg att slockna mellan popplarnas stammar i väster och snart skulle skymningen breda sitt flor över floden och försvåra pejlingarna framåt i nya krökar. Ördek klättrade uppför strandterrassen, satt upp i sin slitna sadel och galopperade med sin son i förväg. Han skulle